

dat dit het front der revolutionairen is. En later werpt men met vuil naar de troepen die daar strijden. Door deze daden brengt men de overwinning in gevaar.

Van de zijde der centrale regering boycot men het economisch leven van Katalonië teneinde ons te dwingen afstand van onze revolutionaire veroveringen te doen.

Men eischt offervaardigheid van het volk en de arbeiders en milicianos geven alles wat zij bezitten. Maar de nationale regering bewaart zijn goud, omdat dit een garantie is voor de nieuwe burgerlijk-democratische republiek. Men eerbiedigt de sieraden en fortuinen der kapitalisten, iets wat zelfs het fascisme niet doet en men handhaaft de fabelachtig hoge salarissen, die in vele gevallen verdrievoudigd zijn.

De zonen van het volk zijn naar het front gezonden. Maar met zuiver contra-revolutionaire bedoelingen handhaaft men in de achterhoede gewapende troepen.

Terwijl het volk gebrek lijdt, staat men aan allerlei soorten van kooplieden schaamteloze en misdadige speculaties toe.

Deze feiten zijn voldoende. Nog honderden andere tonen onomstootelijk aan, dat de contra-revolutie in volle vaart voorwaarts gaat. Als gangmakers doen de socialistische partijen dienst.

Onze kreet is: Weest op uw hoede!, en wij stapelen vast, dat wij in geen enkel opzicht verantwoordelijk willen worden aan de misdaad en het bedrog, die men de arbeidersklasse aandoet.

Op deze wijze kan het geen oogenblik langer doorgaan. Of men verandert van gedrag en komt de gegeven beloften van trouw aan het anti-fascistische eenheidsfront na, of we stellen ze allen verantwoordelijk die op de één of andere wijze deelnemen aan de onderdrukking van het volk en aan het verraad van de revolutie.

Wij zullen weten af te rekenen met alle politieke verraders, die in de rijen van het anti-fascisme zijn doorgedrongen.

Wij zijn bereid, indien noodig, terug te keeren tot de illegaliteit, tot de niets ontziende strijd tegen alle bedriegers, tegen alle onderdrukkers van het volk, tegen alle ellendige politieke huurlingen. En we herhalen thans nogmaals: liever sterven in de loopgraven, dan onze strijd tegen het fascisme op te geven. Maar ook: liever dan af te zien van de revolutie zullen wij op de barrikaden weten te sterven. Wij zijn anarohisten. Wij hadden Ascaso, Durruti, en zoovele duizenden andere gevallen kameraden als voorbeeld!

Genoeg bedrog en huichelarij!

Revolutionaire arbeiders! Ten strijde tegen de contra-revolutie als op de 19de Juli.

Vrouwen van Katalonië! Staat de woekerende kooplieden niet toe, dat ze uw kinderen de hongerdood doen sterven.

Proletarische moeders! Uw zonen zijn even waardig als die van anderen. Gij zult de gewapende troepen in de achterhoede dwingen met uw zonen naar het front te gaan.

Proletariërs! Euldt niet langer dat men u met schaamteloze onrechtvaardigheid behandelt. Maakt u gereed uw veroveringen, die in ernstig gevaar zijn, te verdedigen.

De libertaire jeugd en met haar de gehele bewuste en revolutionaire jeugd staat naast u.

Terug? Nooit! Weg met de contra-revolutie!

(Uit: Boletín de Información, van de CNT, AIT en FAI, van 3 April '37)

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Geschiedenis Soc. Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werklouheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voort te zetten tegen de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten werken op het behoor en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDBEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Tiende Jaargang No. 8
Mei 1937 No. 1

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDBEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

DE PARLIJSCHER CONFERENTIE

Op 6 en 7 Maart vond te Parijs een internationale conferentie plaats van linksche groepen in verschillende landen. We drukken hier allereerst een overzicht af, dat de "Union Communiste" van de gehouden conferentie geeft, om vervolgens enkele van de als resultaat van de besprekingen naar voren gebrachte documenten te laten volgen.

Het overzicht van de "Union Communiste".

De revolutionaire militanten van verschillende landen, die strijden in de Spaansche militieën of zich voorloopig in Katalonië bevinden, hebben de noodzakelijkheid gevoeld tezamen de situatie te bespreken, die op het oogenblik in Spanje bestaat en er de politieke lessen uit te trekken, die hieruit voortvloeien. Op hun initiatief is besloten tot een Internationale Conferentie te Parijs, in het begin van Maart 1.1.

Alle revolutionaire communistische organisaties waren uitgenoodigd; verschillende Amerikaanse, Italiaansche, Duitsche, Hollandsche, Belgische en Fransche groepen vaardigden vertegenwoordigers af.

De Trotskisten van de IVde Internationale verklaarden de uitnodiging niet te kunnen aannemen, voordat er een beslissing was genomen door hun bestuursorganisaties; twee van hen hebben sedert in het geheel niet meer geantwoord op het voorstel dat hen was gedaan.

Een Engelsche groep en de Amerikaanse groep "Class Struggle" konden niet, bij gebrek aan tijd, de oproep bevestigend beantwoorden. De vertegenwoordigers van marxistische groepen in Griekenland en Albanië waren verhinderd door politie-formaliteiten, daar ze er niet in slaagden de grens te overschrijden om op de vastgestelde datum van Spanje te komen.

De POUM, die men niet in het onwetende had gelaten omtrent deze conferentie, had besloten twee "waarnemers" af te vaardigen; maar de leiders van de POUM hebben dit naderhand herroepen, en geen enkel POUM-lid is in Parijs geweest.

Tot slot van rekening waren de organisaties die vertegenwoordigd waren op de Parijsche Conferentie van 6 en 7 Maart 1937 de volgende:

- Bond van Internationale Communisten - België
- Duitsche Marxistische Groep
- Groep van Internationale Communisten - Holland

Italiaansche Linksen (vroegere minderheid van de Linksche Fractie)
Bond voor Revolutionaire Arbeiderspartij (League for Revolutiona-
ry Workers Party - Vereenigde Staten en Canada)
Revolutionaire Arbeiders Bond van de Vereenigde Staten
Marxistische Kring (Cercle marxiste) - Frankrijk
Union Communiste - Frankrijk
Een russische kameraad van de vroegere Russ. Arbeiders Oppositie.

Het doel van deze internationale conferentie was vooral te discu-
teeren over de Spaansche revolutie en over de hulp die de revolutionai-
ren van de geheele wereld hem kunnen brengen. Een tweede te bereiken doel
was blijvende verbindingsen te scheppen tusschen de marxistische richtingen
van alle landen; tenslotte moest de overeenstemming van de verschillende
groepen over een zoo groot mogelijk aantal punten eventueel worden benut
in Spanje om de militanten van de voorhoede in de boezem van de Poum en
de CNT te beïnvloeden en te helpen.

De twee volle dagen, die de conferentie duurde, hebben het wel te
verstaan niet veroorloofd alle problemen die door de internationale si-
tuatie zijn gesteld af te handelen; het was in het bijzonder niet mogelijk
openlijk de verschillen tusschen de groepen aan te snijden, wat een goede
stap vooruit zou zijn geweest op de weg van de internationale hergroepee-
ring van de revolutionairen.

Het meerendeel van de op de conferentie vertegenwoordigde groepen
had niet van te voren een politieke resolutie opgesteld over de te be-
spreken punten; hun leden hadden niet van te voren de enkele voorgestel-
de resoluties kunnen bediscuteeren, noch een bindend mandaat aan hun af-
gevaardigden geven. De mogelijke overeenstemming tusschen de groepen was
in zekere mate door dit feit beperkt.

Toch bleken de verschillende richtingen eensgezind waar het er om
ging de groote lijnen van de tegenwoordige toestand in Spanje te karakte-
riseeren, in de waardeeringen van de verschillende arbeiderspartijen, in
het omlijnen van de vooruitzichten van de Spaansche revolutionaire bewe-
ging en de taak van de militanten van de voorhoede.

De Conferentie was verdeeld in twee deelen: het eerste was geweid
aan de binnenlandsche situatie in Spanje, het tweede aan de internatio-
nale toestand.

Een kameraad die vanaf het begin van de revolutie een zeer actieve
rol heeft gespeeld in de milities, bracht een volledig rapport uit over
het tegenwoordige Spanje. De tusschenkomst van verscheidene kameraden
maakten een grondige balans mogelijk van de gebeurtenissen die zich sinds
Juli hebben voorgedaan. De politiek die is gevolgd door de POUM, de voort-
durende tegenstrijdigheden tusschen zijn verklaringen en zijn daden, waren
het onderwerp van lange analyses.

Het zou te lang worden om hier al de aangesneden kwesties aan te
duiden waarover de kameraden het onderling eens waren: onze lezers zul-
len het wezenlijke van de politieke conclusies van de conferentie vinden
in de gemeenschappelijke Ontwerp Resolutie die zal worden gepubliceerd in
een spoedig verschijnend "Internationaal Verbindings Bulletin".

Laten we alsnog opmerken, dat met betrekking tot de binnenlandsche
toestand in Spanje min of meer open een verschil tot uiting kwam tusschen
verschillende groepen, met betrekking tot de rol van de POUM. Een Cana-
deesche kameraad b.v., scheen meer dan de andere te hopen op de mogelijk-
heid van een ommekeer bij de POUM. De perspectieven van de revolutionaire
Spaansche beweging die hij ontwikkelde schenen ons te veel geconcentreerd
op de toekomst van de POUM; dientengevolge had de taak die de Canadeesche

kameraad voorstelde, te éenzijdig betrekking op het werk in de boezem van
de POUM, met het oog op de oprichting van een POUM-istische Linkervleugel
en eventueel een koersverandering van de Partij.

Wij meenden in tegendeel, dat de opportunistische politiek die door
de POUM sedert zijn oprichting is gevolgd, vóór alles het gevolg is van
zijn samenstelling; het breken van de POUM met zijn vroegere politiek
sluit in het breken van de revolutionaire elementen met de centrismi-
sche partij-elementen verbonden aan het Londensche Bureau waarin zich de
SAP, de ILP en Pivert en Co bevinden. (Pivert = Linkse oppositie in de
Fransche sociaal-democratie, had tot voor kort een hooge regeeringspost).

Nog enkele woorden over de verschillen die aan de dag zijn getreden
bij de discussie over de internationale toestand.

Een bijna volledige overeenstemming was verwezenlijkt met betrekking
tot de interventie van de kapitalistische staten (fascistische en demo-
cratische) en van de USSR in Spanje. De ontwikkeling naar de oorlog die
de huidige internationale situatie kenmerkt, werd door allen in zijn ware
omvang begrepen.

Maar, zooals de kameraad van de Cercle marxiste français zei, kan
men zich bij de tegenwoordige internationale spanning niet zuiver van de
centrismen afgrenzen, in Spanje zoo goed als elders, als men zich niet
duidelijk uitspreekt over de positie die men in moet nemen tegenover de
oorlog. Zooals onze lezers zonder twijfel onmiddellijk hebben begrepen,
bracht dat de kwestie aan de orde van de verdediging van de Sovjet-Unie,
in wiens naam een groot deel van het proletariaat wordt meegesleept in
de godsvrede; aan het probleem van de verdediging van de Sovjet-Unie
was onafscheidelijk de karakteriseering van de Russische Staat verbonden.
De betrekkingen tusschen de verschillende groepen, verdedigers van de
Sovjet-Unie of niet, kwamen opnieuw op het tapijt; het trotskisme en de
IVde Internationale eveneens.

Genoeg diepgaande verschillen werden blootgelegd op deze wijze tegen
het einde van de conferentie, die niet konden worden opgelost.

Het ontbrak de conferentie volkomen aan tijd om de concrete en ogen-
blikkelijke taken grondig af te handelen. De Ontwerp Resolutie die de
discussies moest samenvatten, kon niet ter plaatse worden opgesteld.
Hij werd naderhand geformuleerd en gestuurd aan de verschillende groepen.
Deze worden verzocht hun opmerkingen, kritieken en reserves spoedig te
doen toekomen. Het geheel zal worden gepubliceerd in een Internationaal
Bulletin.

Zoo is een discussie en een ernstige verbinding tusschen de
marxistische organisaties van de verschillende landen in voorbereiding;
een gemeenschappelijke arbeid met betrekking tot Spanje kan dientengevol-
ge concreter en doelmatiger worden tegemoet gezien.

.....
We laten hierna volgen de na de Conferentie opgestelde en aan de
groepen toegezonden Ontwerp Resolutie, waarbij we tegelijk de door ons (GIC)
gemaakte opmerkingen afzonderlijk bij de desbetreffende punten toevoegen.
Tenslotte zullen we dan nog afdrukken de door de Belgische Bond van In-
ternationale Communisten gemaakte aanvullingen en critiek, die wij volke-
men onderschrijven.

De ontwerp-resolutie.

Aan het Spaansche en internationale proletariaat!
Aan de revolutionaire strijders in de CNT en POUM!
De wurging der Spaansche revolutie is in zijn laatste stadium getreden.

De imperialismen, de fascistische legers, de "democratische" bourgeoisie, reformisten, socialisten, stalinisten, kortom alle kapitalistische en contra-revolutionaire krachten zijn er in geslaagd het Spaansche proletariaat in een buitengewoon ernstige toestand te brengen, waarvan de tragische ontknooping reeds nadert.

In het dwangbuis van fascisme, militaire dictatuur, of de druk van democratische, reformistische en stalinistische organisaties, die het aan het kapitalisme ketenen, is het internationale proletariaat niet bij machte te begrijpen wat er zich in Spanje afspeelt en te reageren op de onmeedoogende vernietiging van Spaansche revolutionaire arbeiders, welke de imperialismen en de verraderlijke leiders der arbeidersorganisaties voorbereiden.

Toch is ondanks de groote terugval der revolutionaire beweging, de toenemende invloed der in Spanje werkende contra-revolutionaire krachten, de gezamenlijke pogingen der imperialismen en de druk der Fransche legers, de toestand niet hopeloos.

De afloop van die beslissende fase van de op 19 Juli begonnen strijd hangt nog af van de mogelijkheid om voor de revolutionaire strijders van de POUM en de CNT de politieke basis en het program uit te werken waarop de Spaansche massa zich kan verzamelen om de aan de gang zijnde wurging te doen ophouden en de opmars naar de proletarische revolutie weer te beginnen.

Bewust van onze plicht als revolutionairen om behalve de actie tegen onze eigen bourgeoisie en de strijd tegen de overheersing der verraders van de 2de en 3de Internationale, ook onze Spaansche kameraden te helpen om de eerste leeringen uit hun beweging te trekken en nieuwe doelstellingen te bepalen, leggen wij U in de vorm eener politieke resolutie het resultaat onzer besprekingen voor.

De revolutionaire Juli-beweging.

1. De aanval der nationalistien in Juli '36, die de ontelbare aanvallen tijdens de republiek op de arbeiders bekroonde, die zoowel van de zijde der regeeringen van Links als van de coalities van Rechts, heeft bewezen dat in Spanje een ontwikkeling van het kapitalisme onder een democratisch bewind tot het terrein der hersenschimmen behoort.

Plaatsgevonden na de overwinning van het fascisme in verschillende landen, bevestigt zij dat elke uitbreiding van een democratisch politiek bewind onder het kapitalisme een onmogelijkheid is, en dat de mensheid voor het dilemma staat: of voortgaan het kapitalisme te ondergaan, met de oorlog als vooruitzicht, of de weg naar het socialisme in te slaan, dank zij de proletarische omwenteling en dictatuur.

2. In April '31 viel de parasitaire monarchie, te zeer ^{gecompromiteerd} en volkomen versleten, zonder dat de massa tusschen beide behoeft te komen. De kapitalisten hoopten, dat een republiek hen zou toestaan om de klassenstrijd beter te bedwingen en hun heerschappij te verstevigen. Doch de tijd van democratische hervormingen was geweest. Het kapitalisme vermocht de vraagstukken welke de val van het vorstenhuis hadden veroorzaakt niet op te lossen. De republiek van '31 kon niets aan de arbeiders en boeren geven, behalve een verslechtering van hun levensvoorwaarden.

De eerste linksche regeeringen, waaraan tot '33 de socialistien deelnamen, hadden het juist op de rechten der arbeiders gemunt en onderdrukten de arbeidersbeweging op een brute wijze. Aangezien zij aan het grootgrondbezit niet wilden raken, spraken die regeeringen alleen over land-

bouwhervormingen, maar wachten zich wel verder te gaan dan het nemen van enkele kleine maatregelen ten gunste van een stel rijke boeren.

De Linkerpartijen bedrogen de massa en bereidden de komst der reactie voor, die onder de bescherming van Lerroux en vervolgens van Gil Robles de verplettering der arbeiders voorzetten. Doch het proletariaat reageerde en ondanks de woeste onderdrukking der Asturische opstand in '34, moest de Spaansche bourgeoisie Gil Robles laten schieten en bediende zich daarna van de regeering Lerroux-Samper om in '36 een nieuwe "democratische" proefneming te beginnen. De ontbinding der Cortes en de verkiezingen van Februari '36 brachten het Volksfront aan de macht.

Ondanks de verkiezingssteun der anarchistien en van de POUM aan die vorming van bedrog welke het Volksfront was, ontwikkelde de buiten-parlementaire massa-actie zich toch snel na de verkiezingen. De regeering Azana mocht dan ook al merkbaar toegeven aan de arbeiders en aan de boeren eenige voldoening soeken ten koste van kerk en grootgrondbezit, de toestand verscherpte zeer. Het Volksfront slaagde er niet in de kalme te doen terugkeeren en de kapitalistische "orde" te verzekeren. De burgerlijke regeering van het Volksfront was gereed om plaats te maken voor een dictatuur. De reactionaire en parasitaire kringen die de kosten betaalden van de directe actie der arbeiders namen het initiatief voor de ontknooping: de militaire opstand in Juli, waarop de arbeiders antwoordden met een machtige revolutionaire beweging.

3. De nationalistische opstand is dus het directe gevolg van de democratische, "republikeinsche" regeering, in dien zin, dat deze laatste bij het verhinderen van de strijd der arbeiders de reactionaire machten onaangetast liet, welke zich nu tot taak stellen de democratische republiek te likvideeren. De strijd der republikeinsche regeering kan slechts worden verklaard door de zelfstandige tusschenkomst der arbeidersklasse op 19 Juli. Zonder het overgaan tot de aanval door het proletariaat van Barcelona en Madrid op de kazernes der opstandige nationalistien, zonder het feit, dat de arbeiders zichzelf bevestigden, zou de republikeinsche regeering zich eenvoudig overgegeven hebben aan Franco, omdat zoowel de één als de ander één en dezelfde bourgeoisie verdedigt, of, op zijn gunstigst genomen, de arbeiders na een spiegelgevecht naar de nederlaag hebben geleid.

4. De Juli-gebeurtenissen hebben groote massa's tot handelen gebracht. De arbeiders hebben hun milities gevormd, de vakverenigingen hebben zich onder de druk der arbeiders meester gemaakt van de belangrijke takken van het economische leven, de arbeiders hebben bezit genomen van fabrieken en de boeren van het land der grootgrondbezitters. Daarin bestaat het revolutionaire karakter van de toestand in Spanje.

Doch dezelfde massa's hebben toegestaan dat de partijen welke voor de nationalistische opstand verantwoordelijk zijn, aan de macht bleven, zij hebben niet het kapitalistisch overheersingsapparaat, de staat, vernietigt. Het voortbestaan der politieke macht van de bourgeoisie heeft het haar mogelijk gemaakt om de eerste verovering der arbeiders aan te vallen: volksleger, socialisatie der grootindustrie, onteigening van grondbezit, arbeiderscontrole over de productie.

Die veroveringen konden niet als uitgangspunt dienen van een socialistische omvorming der maatschappij, dan onder leiding van een politieke macht, welke uit de arbeidersklasse voortkomt en van organisaties aan haar verantwoordelijk en door haar zelf elk oogenblik herroepbaar, met

uitsluiting van elke andere klasse.

Het feit, dat de meest dringende taak van de omwenteling was het lax van de nationalistische macht te bevrijden, kan niet worden aangewend tegen de instelling der proletarische dictatuur. De leiding van de burgeroorlog kan niet in handen der bourgeoisie gelaten worden, zij moet berusten bij de organismen der arbeidersmacht.

5. De macht der arbeiders kon slechts voortkomen uit hun basisorganisaties, in het bijzonder uit die welke in de loop der revolutionaire gebeurtenissen waren gevormd: arbeidersmilities, bedrijfscomité's van arbeiders en boeren, enz.

Het feit, dat de comité's van de anti-fascistische militie en de andere in Juli ontstane comité's niet verder gingen dan verbindingcomité's te zijn waarin de verschillende organisaties vertegenwoordigd waren, vergemakkelijkt hun ontbinding toen het bestuur der Generalidad en de regering van Madrid zich naar hun beeld omvormden, d.w.z. toen de CNT, de FAI en de POUM de samenwerking met de burgerlijke macht aanvaardden.

De internationale situatie en de imperialistische actie tegen de Spaansche revolutie.

6. De revolutionaire beweging van het Spaansche proletariaat, veroorzaakt door de militaire opstand van 17 - 18 Juli, is onverwachts gekomen in een periode, waarin de internationale politiek zich steeds sneller naar een imperialistische oorlog ontwikkelt. De wedijver tusschen de imperialisten heeft zich zoo zeer toegespits, dat de oorlogsvoorbereiding de bepalende factor wordt van de kapitalistische politiek. De klassentegenstellingen moeten ondergeschikt worden gemaakt aan die oorlogswedloop. In de fascistische landen bereikt de totalitaire staat door geweld de onderwerping van alle belangen aan deze politiek. In de democratische landen jaagt het kapitalisme met andere middelen het zelfde doel na, met name, dank zij de Volksfrontpolitiek. Inmiddels komen de spontane reacties der arbeidersklasse tegen de kapitalistische uitbuiting de bourgeoisie voortdurend verhinderen haar politiek door te voeren.

Daarom is 't, dat de strijd van het Spaansche proletariaat, dat het waagde een revolutionair ontwaken van wereldomvang te veroorzaken, alle kapitalistische en contra-revolutionaire krachten in beweging bracht om de revolutionair-oplaaiende haard te beperken, om de beweging der arbeiders te verstikken en te wurgen. Naarmate de ontwikkeling van de actie der arbeiders naar de proletarische revolutie wordt geremd door de werking der contra-revolutionaire krachten, wordt de Spaansche toestand oon onderdeel in de oorlogsvoorbereiding. Spanje houdt dan op de arena te zijn, waar proletariaat en wereldkapitalisme elkaar ontmoeten, om het voorwerp van kapitalistische wedijver te worden.

7. De democratische machten zijn niet minder krachtadig tusschen beide gekomen dan de fascistische landen om de kapitalistische orde in Spanje te beschermen. Wat hen in de Spaansche kwestie scheidt, is de imperialistische belangenstrijd en niet de klassentegenstellingen. Onder het mom van non-interventie, te wijten aan de Blum-regering, was de blokkade van de revolutie haard in Spanje verzekerd. Inmiddels hielden de imperialisten aan beide zijden van het front niet op te intervenieeren om te trachten zich geleidelijk van de leiding der militaire strijd meester te maken, waarbij elk van hen zich van de belangrijke posities zocht te verzekeren,

met het oog op het dreigend wereldconflict. Om deze redenen en om de Spaansche revolutie beter te kunnen wurgen, moest de USSR bijgevolg in overéénstemming met zijn bondgenoot: het Fransche imperialisme, de regering van Madrid steunen en haar controleeren.

Het terugloopen der revolutie.

8. De politieke onrijpheid van het Spaansche proletariaat liet het niet toe de binnenlandsche en buitenlandsche moeilijkheden te overwinnen, die zich tegenover de ontwikkeling der beweging naar de proletarische revolutie plaatsden. Zonder de hulp van het wereldproletariaat, onder de druk van de gewapende fascistische en imperialistische, moest het Spaansche proletariaat inderdaad zonder ophouden wijken voor de bourgeoisie en haar bondgenooten, de reformisten en stalinisten, totdat het in de huidige hachelijke toestand werd gedreven. De democratische bourgeoisie, in het eerst verrast door het mislukken van de militaire opstand, die zij toeliet dat werd voorbereid, had de mogelijkheid zich weer te herstellen, daar het proletariaat zijn revolutionaire actie niet grondig had doorgezet en in het bijzonder de kapitalistische staat niet had vernietigd. Na een korte periode van terugtrekken en aanpassen kon de bourgeoisie de versterking van haar geschokte politieke macht ondernemen en de revolutionaire verwezenlijking stuiten, dank zij haar trouwe socialistische en stalinistische dienaren, en het verder gaan der revolutionaire veroveringen doen ophouden. Alle pogingen van de democratische partijen der bourgeoisie hadden inderdaad tot doel het contact met de massa niet te verliezen, om de mogelijkheid te behouden de controle over de arbeidersbeweging te hernemen en vervolgens te wurgen. Wat de centrale regering betreft: deze kon niet doeltreffend de politieke massa-leiding hernemen, vóór de anarchistische leiders der CNT en FAI zich aan de contra-revolutie overgaven door de samenwerking in de regering te aanvaarden. Sedert deze capitulatie van 4 November heeft de terugtocht van de Spaansche revolutie zich nog versneld. De regering van de Generalidad in Catalonië plaatste zich eerst geheel op de achtergrond. Vanwege het intrigeeren van de vertegenwoordigers van de CNT en FAI alsmede der POUM in de raad der Generalidad, nam de bourgeoisie vervolgens de teugels van de macht weer in handen: de ontbinding van het centraalcomité der militie, waardoor zij elk eventueel gevaar van vernietiging van het staatsapparaat afwendden. /: de strijd

9. De militaire strijd tegen de legers van Franco is en blijft verbonden aan de ontwikkeling en uitslag der revolutionaire strijd. Om Franco te verslaan is en blijft het noodzakelijk de regering Caballero te verslaan. Door de Godsvrede met de democratische bourgeoisie aan te gaan in plaats van zich te richten op de vernietiging van haar staats- en militair apparaat, om deze te vervangen door een proletarische macht en de gecentraliseerde organisatie der militie, lieten de Spaansche arbeiders aan hun klasse-vijanden toe, zich van de militaire strijd te bedienen om druk uit te oefenen op de toestand in het achterland. De bourgeoisie heeft de nederlagen aan het front uitgelokt en uitgebuit en de moeilijkheden en het leed achter het front, om de massa kleinburgers en de schuchterste elementen onder de arbeiders steeds meer op te drijven tegen de revolutionaire arbeiders en om de maatregelen tot versterking van het gezag van de regering voor te schrijven: vermilitairisering der militie, ontbinding der comité's, die gedurende de Juli-gebeurtenissen waren ontstaan, enz.

10. De houding door de leiders van de arbeiders ingenomen in het boerenvraagstuk en de Marokkaanse kwestie hebben belangrijke gevolgen gehad voor de ontwikkeling van de toestand na Juli. Franco heeft de Marokkaanse troepen volkomen kunnen benutten, omdat de anti-fascistische comités niet terstond de onafhankelijkheid van Spaansch Marokko hebben afgekondigd en de wil gerechtvaardigd om de Marokkanen mondig te verklaren. Evenzoo liet de angstvallige politiek der arbeidersorganisaties/der boeren en de Kapitulationie voor de democratische bourgeoisie een krachtig voortschrijden der revolutie op het land niet toe. Deze politiek van verzoening met de bourgeoisie was wat betreft de boeren, behalve dat het een grondige rem voor de revolutionaire beweging was, ook de oorzaak dat de onenigheid in het fascistische achterland niet tot stand kwam. Een onverschrokken boerenpolitiek zou een strijd van de boeren in het door Franco bezette gebied hebben aanzet en zou de positie der arbeidersklasse tegen de wurgers der revolutie aanmerkelijk hebben versterkt.

(in de eerste zin laten vervallen: en de Marokkaanse kwestie. De tweede zin geheel. Punt 10 dus te lezen als volgt:

De positie door de leidende arbeiders ingenomen in het boerenvraagstuk heeft belangrijke invloed uitgeoefend op de ontwikkeling van de situatie na Juli. De angstvalligheid van de politieke organisaties enz. --- Als motivering voor dit schrappen maken wij er op attent, dat vlak na de 19e Juli en ook nog later herhaaldelijk oproepen tot de Marokkaanse arbeiders en boeren zijn gericht om zich van hun onderdrukkers te bevrijden en zij aan zij met de Spaansche arbeiders te strijden. In meerdere plaatsen, o.a. in Melilla, is in de eerste dagen bloedig gevochten tegen Franco's troepen, maar de arbeiders werden evenals in Sevilla en Saragossa neergeslagen. Tot de onderdrukkers van de Marokkaanse arbeiders en boeren behooren niet alleen de Spaansche generaals, maar ook de Marokkaanse feodale heeren. Door Spaansch Marokko onafhankelijk te verklaren worden deze niet uit hun heersende positie verwijderd en ook niet tot bondgenooten der revolutionaire arbeiders in Spanje. Pas als de Marokkaanse arbeiders en boeren de macht van hun heerschen- de klasse gebroken hebben, kan Marokko bondgenoot van het revolutionaire Spanje zijn. Maar dan heeft een onafhankelijk verklaren van Sp. Marokko ook geen zin meer.)

De rol en de verantwoordelijkheid der arbeidersorganisaties.

11. De socialistische leiders waarop de Spaansche bourgeoisie en het internationale kapitalisme zich verlieten om het wankel regiem te redden, vervullen hun taak met succes. Aan hen en aan de stalinistische leiders is het te wijten, dat Companys en Co zich in hun macht konden handhaven. Door hun bemiddeling heeft de bourgeoisie de politieke controle over de toestand weer hernomen. Hun werk in het verleden evenals dat der "republi- keinen" kan niet de geringste twijfel laten omtrent de brookheid van hun anti-fascisme. Burgers van links en socialisten hebben zich slechts aan de strijd tegen Franco onderworpen om het ergste te vermijden: de proletarische revolutie. Heel hun werkzaamheid heeft de strekking het vergelijk met Franco voortebereiden.

12. De stalinistische leiders hebben zich in Spanje tot de trouwe verdedigers van de burgerlijke "democratische" overheersching gemaakt. Hun contra-revolutionaire rol werd van betekenis in verband met de tusschen- komst van de USSR. De Russische neo-bourgeoisie, waarvan de behoudende en contra-revolutionaire belangen overeenkomen met die van de wereldbourgeoi- s/ten opzichte/ sie, is in Spanje actief tusschenbei de gekomen.

Na te hebben deelgenomen aan de blokkade van de revolutionaire haard in Spanje, heeft de Sowjetstaat zich overgegeven aan een walgelijke chan- tage, door slechts toe stemmen in het leveren van wapens, vliegtuigen en al het moderne oorlogsmateriaal tegen de prijs van opéenvolgende captu- lationies van de kant der anarchisten en het verkrijgen van politieke waar- borgen, die leiden tot een belangrijke versterking van het gezag der re- geering Caballero.

Eenerzijds door zijn materiële steun, anderzijds doordat de stalinis- tische partijen duizenden vrijwilligers te doen sturen, is de Sowjetstaat er in geslaagd voor zijn vertegenwoordigers in Spanje een groote invloed te veroveren die het hen mogelijk heeft gemaakt de strijd te beginnen tegen de revolutionaire elementen, zooals de aanval op de POUM en de eerste schermutselingen met de CNT hebben bewezen.

13. De contra-revolutionaire rol der socialisten en stalinisten in Spanje is alles tezamen slechts het normale gevolg van het reeds oude verraad van de IIde Internationale en het jongere van de IIIde. Hun ver- raad verkleint echter niet de groote verantwoordelijkheid der anarchis- tische leiders van CNT en FAI, die, terwijl ze onbetwistbaar een overwe- gende invloed hebben op de arbeiders en boeren, de massa's niet hebben gericht naar de volkomen vernietiging van de kapitalistische staat en de vorming van een arbeidersstaat, en diezoodoende de terugval der revolu- tionaire beweging hebben voorbereid.

Op een beslissend oogenblik der revolutie stonden de anarchisten, die de aanstichters en dappere leiders waren van de strijd der arbeiders, ontwapend tegenover de bourgeoisie, en hun bankroet met betrekking tot het vraagstuk van de staat, heeft hen er toe gebracht te zwichten voor de helpers van het kapitalisme: de socialisten en stalinisten. Dit bank- roet is overigens slechts het gevolg van de door hen beleden beginselen, die de geschiedenis nu eens te meer heeft veroordeeld, en van het feit, dat de ervaring van het snel ontaarde Rusland de anarchisten heeft ver- sterkt in hun vijandschap tegenover elke politieke dictatuur, ook al is het die der arbeidersklasse en niet van een partij.

Bovendien loopen CNT en FAI, door hun wanbegrip der internationale politieke toestand, aan de leiband van de imperialismen, door in de rijen van het Spaansche proletariaat het valsche vooruitzicht ingang te doen vinden, van een oorlog der democratieën tegen de fascistieën, die in het geheel geen imperialistische oorlog zou zijn.

Tenslotte, als de invloed der anarchisten tot resultaat had de Spaansche arbeiders te richten op het inbeslagnemen en het beheeren van de bedrijven, heeft hij daarna belet, dat deze revolutionaire verwerkelijking het kader van "syndicaliseeren" overschreed.

14. Gedurende de ontwikkeling der gebeurtenissen sedert de Juli-dagen heeft de POUM niet de rol gespeeld van een werkelijke revolutionaire partij. Reeds door haar samenstelling kon de POUM slechts een dergelijke rol spelen, indien de revolutionaire elementen zich snel hadden kunnen verheffen tot het peil van de toestand en de meerderheid in de boezem van de partij ver- overen. Maar de politiek van de POUM is slechts het resultaat geweest van een vergelijk tusschen de te angstvallige geringe revolutionaire en de opportunistische elementen. De vorming van een linker fractie en het uitbreiden van stevig revolutionaire politieke posities zijn er belangrijk door verwaagd.

De debatten en documenten van de jongste interne bijeenkomsten van de POUM en vooral de besluiten uitgegeven door het vergroot uitvoerend

comité van 17 en 20 December '36 bewijzen, dat deze partij er verre van is de allereerste lessen te hebben getrokken uit zijn activiteit in de loop van de laatste zes maanden, en evenmin zijn onjuiste waardeering der internationale politieke toestand, de rol van de Sowjetstaat, der democratische regeeringen, over de aard van de naderende oorlog, en de internationale hergroepering der revolutionairen heeft horzien.

Toch kunnen de noodzakelijkheden tot handelen de revolutionaire elementen van de POUM, na een grondige bespreking der door de partij begane fouten en de internationale vraagstukken, nog drijven op de weg der vorming van de waarlijk revolutionaire partij, die aan het Spaansche proletariaat ontbreekt. De aanvallen op de POUM, die door vernietiging bedreigd wordt, maken een politieke verheldering in haar boezem des te dringender. Wat er ook de gevaren van mogen zijn, een scheuring met de rechtervleugel van de POUM zou zijn te verkiezen boven het huidige compromis, want zij zou het de revolutionaire elementen mogelijk maken de politieke verheldering over het geheel van de vraagstukken opgeworpen door de Spaansche revolutie voort te zetten en de partij op te bouwen die in staat is de reactie die zich onder de arbeiders en miliciens tegen de wurging van hun beweging ontwikkelt, te organiseren en te richten.

(deze laatste alinea, dus vanaf: Toch kunnen de.. tot: te richten., laten vervallen.)

15. De samenwerking in de raad van de Generalidad vormt de meest ernstige fout die door de POUM is begaan. Deze samenwerking was de verlooche-ning van alle vroegere propaganda ten gunste van het congres van de comité's van arbeidersverbonden, van miliciens, van bedrijven, van boeren, enz.

Door samen te werken in de raad van de generalidad heeft de POUM getoond, dat haar stellingname ten opzichte van het vraagstuk van de staat slechts met de mond zoo werd ingenomen en dat zij bereid was te buigen voor het opportunisme, op het zelfde oogenblik dat de anarchisten ook zwichtten. Door zich om oorspronkelijk tactische redenen te verschuilen achter de CNT en de FAI, heeft de POUM zich op sleeptouw laten nemen door de anarcho-syndicalistische leiders en heeft tot nu toe niets gedaan om zich van deze ondergeschiktheid los te maken.

Aan de andere kant beperkt de POUM, bij gebrek aan doeltreffende politieke arbeid, het verwezenlijken van de centrale opgave: het nemen der politieke macht door het proletariaat, door zijn activiteit te veel te bepalen tot de verdediging, wat haar er toe brengt te strijden voor half-slechtige ordewoorden, die van opportunistisch karakter zijn omdat ze geen concreet verbond houden met de revolutionaire strijd.

(in de eerste zin van dit punt, achter het woord POUM toe te voegen: de CNT en de FAI)

De reactie van het proletariaat tegen de worging der revolutie.

16. Het Spaansche proletariaat aanvaardt niet zonder tegenstand de terugval der revolutie. Maar de ontevredenheid die tot uiting wordt gebracht door talrijke arbeiders en miliciens komt er niet toe zich om te zetten in een beweging met groote vlucht. Om de reactie die in het proletariaat geboren wordt tegen de worging der revolutie en tegen het meeslepen in de imperialistische oorlog te organiseren en te richten, om te trachten de mogelijkheden die zijn blijven bestaan ten nutte te maken voor een herstel van de toestand, zou het noodig zijn, dat de revolutionaire strijders van de POUM, CNT en FAI spoedig het initiatief namen voor een stelselmatige strijd voor de verdediging van de rechten der basis-comité's, tegen de

reeds bijna voltooide vermilitairisering der milities, voor de hervatting van het proces van collectivisatie van de ondernemingen en de grond, kortom, voor een actie voor de ontwikkeling van de revolutie en voor de politieke macht aan de comité's van revolutionaire verbonden van miliciens, boeren, enz.

Het is de eenige weg die nog kan leiden naar de overwinning van het proletariaat. Een dergelijke arbeidersmacht, werkelijke uitdrukking van de wil der massa's en het vertrouwen hebbende van de arbeiders, omdat zij rechtstreeks is voortgekomen uit de basis-comité's in wier boezem de meest volkomen democratie zou heerschen, zou kunnen leiden tot een niet af te leiden strijd tegen Franco, de imperialismen en de Spaansche bourgeoisie.

In werkelijkheid is er geen ander middel om te antwoorden op de aanvraag van de "democratische" contra-revolutie dan de gewapende tegenstand voor te bereiden tegen alle behoudende krachten. Zich er geen rekenschap van te geven, dat de begonnen strijd beslissend zal zijn en zich niet stelselmatig op deze strijd voor te bereiden, zou het revolutionaire proletariaat van Catalonië en Spanje slechts tot een bloedige nederlaag kunnen leiden, die zich zou voegen bij die, welke het internationale proletariaat sedert de wereldoorlog heeft geleden.

Het hangt van de meest bewuste kameraden van de CNT en de POUM, wier verantwoordelijkheid zwaar is, af, zich te haasten om zich te verzamelen en politieke grondslagen uit te werken en het program waaromheen de revolutionaire massa's zich kunnen groepeeren om de in gang zijnde worging schipbreuk te doen lijden en te strijden voor de arbeidersmacht.

(de vierde regel van deze bladzij te lezen als volgt: de politieke en de economische macht aan de comité's van revolutionaire alliantie, van de boeren, de miliciens, enz.)

(De rest van dit punt 16 heelemaal weglaten en vervangen door het volgende:

Alléén deze arbeidersmacht kan leiden naar een ongetroefde strijd tegen Franco, tegen de Spaansche bourgeoisie, en het wereldimperialisme. Het is de eenige weg die kan verhinderen, dat de "democratische" en de fascistische imperialisten de Spaansche revolutie in een imperialistische oorlog voor hun belangen omzetten, waarvoor ze de Spaansche arbeiders laten doodbloeden.

De politieke en economische macht direct in handen van de arbeiders zelf, met geen andere macht van partijen of vakverenigingen boven zich, is de grootste geconcentreerde klasse-macht, waarover de arbeiders ooit kunnen beschikken. De onderlinge verbinding der bedrijfsorganisaties en arbeidersraden is de grondslag der economische macht en der politieke macht. De arbeiders treden dan op als georganiseerde klasse. En gezien vanuit het bedrijfsleven, is deze georganiseerde klasse meteen het georganiseerde bedrijfsleven in handen der arbeiders zelf, zonder de omweg over de staat, de partijen of de vakverenigingen te nemen.

Tegelijk wordt het hierbij onmogelijk, dat het roode leger als werktuig van een heerschende partij-, staats- of vakverenigingsbureaucratie optreedt. Want een strijdend leger is altijd afhankelijk van degenen die de productie werkelijk in handen hebben. Heeft de staat of de vakvereniging de beschikking over de productie, dan is het roode leger een orgaan van de staat of de vakverenigingen. Hebben de arbeidersmassa's de productie direct zelf in handen, dan is het roode leger hun orgaan.)

17. De vorming van de revolutionaire partij in Spanje in de loop van de tegenwoordige strijd op de grondslag van de lessen van de laatste strijd, kan slechts plaatsvinden in verband met een proces van politieke verhel-

dering en internationale hergroepering van de revolutionaire voorhoede, die de opbouw van een nieuwe internationale voorbereidt. De kapitalistische en contra-revolutionaire krachten die tusschenbeide zijn gekomen om de Spaansche bourgeoisie te redden, moeten internationaal worden verslagen. En alleen een hergroepering van de revolutionairen kan deze onafhankelijke actie van de arbeidersklasse tegen de organisaties die haar raden en de kapitalistische staten die haar onderdrukken, tegen hen die de verstikking en de worging van de Spaansche revolutionaire beweging te weeg brengen, voorbereiden en aanwakkeren.

In Spanje, evenals in alle landen, kan de voorhoede reeds deze hergroepering aanvangen op de grondslag van de eerste lessen van de strijd der Spaansche arbeiders, en van heel het politieke resultaat van de vorige jaren.

Deze resolutie wil een bijdrage zijn tot die taak.

(punt 17 geheel weglaten en vervangen door de volgende twee punten:
17. Het is de taak van de revolutionairen in alle landen en in Spanje in 't bijzonder, de grondslagen van een werkelijke klassepolitiek te ontwikkelen. Hun taak bestaat in de eerste plaats in het aangeven van de richtlijnen voor het handelen en voor de zelf-organisatie der breede massa's; de grondlijnen waarop de strijdende massa als in raden georganiseerde totaal-klasse optreedt. De "avant-garde" kan de taak der massa's niet overnemen; het is niet in de eerste plaats haar taak zelf groot en machtig te worden, maar het is haar taak de klasse sterk en machtig te maken, door iedere actie daar op te richten, dat de massa's door hun raden hun eigen lot in handen nemen, onafhankelijk van iedere partij of vakvereniging.

18. De kapitalistische machten die in de Spaansche strijd ingrijpen om hun belangen te behartigen, moeten internationaal verslagen worden. Een hergroepering van de revolutionaire krachten die de zelfstandige klasse-beweging door de arbeidersraden als werkbasis neemt, is daarom in alle landen de eerste voorwaarde voor een revolutionaire praktijk. Een internationale samenwerking van deze hergroeperingen is daarbij onontbeerlijk. In Spanje, evenals in alle landen, kan de voorhoede reeds deze hergroepering aanvangen op de grondslag van de lessen uit de strijd in Spanje en de overige landen.

Deze resolutie wil een bijdrage zijn tot die taak.)

Het schrijven van de Belg. Bd. van Int. Comm.,
aan de Union Communiste te Parijs.

Waarde kameraden.

We hebben de "verklaring", uitgewerkt na de conferentie te Parijs van 6 en 7 Maart, ontvangen. Zonder alle deelen van deze resolutie te onderschrijven - daarvoor zouden we ze één voor één hebben moeten discussieeren - kunnen we zeggen, dat we het eens zijn met de algemeene lijn, die er naar onze meening uit volgt.

Teneinde nog zoo mogelijk van te voren ons standpunt met betrekking tot de gebeurtenissen in Spanje te preciseren, een standpunt, dat we hebben uiteengezet in de resolutie die is aangenomen op onze nationale conferentie, willen we op het volgende nog verder de nadruk leggen:

I. Iedere revolutionair, in Spanje, heeft als eerste plicht zich de lessen te herinneren van de groote proletarische opstanden voor het socialisme, de Commune, de Russische en Duitse revoluties. Deze lessen kunnen worden uitgedrukt in deze woorden: zonder de vernietiging van het

kapitalistische overheerschingsapparaat, de burgerlijke staat, is geen socialistische revolutie mogelijk. Elke ernstige strijd voor het socialisme moet zich als doel stellen: de verovering van de politieke macht door het proletariaat. Natuurlijk, we geven toe, dat dit doel slechts kan worden bereikt als in het proletariaat de bewuste wil tot het oprichten van het socialisme leeft, een wil, die zelf niets anders is dan de aanduiding dat de arbeidersklasse in de maatschappij een voldoende belangrijke rol speelt om de mogelijkheid te kunnen zien, dat zij de spil, de drijvende kracht wordt van een nieuwe maatschappij, de communistische maatschappij. Het ging er naar onze meening dus niet om de revolutie na de 19e Juli te "maken", maar om hem voor te bereiden. De anarchisten en de POUM - wij spreken niet van de socialisten en de zogenaamde communisten, die openlijk naar de contra-revolutie zijn overgelopen en iedere poging om de grenzen van de zuiver politieke strijd tegen de reactie te overschrijden voor fascistisch uitmaken - hebben de onvergeeflijke fout gemaakt, de lessen van de revolutie te vergeten. De Spaansche massa's, na de 19e Juli, moesten worden georganiseerd met het oog op de verovering van de macht. De spontane pogingen in deze richting hadden moeten worden aangemoedigd, ontwikkeld, gelijkgericht, teneinde tegenover de wankelende kapitalistische staat het orgaan van de nieuwe opkomende klasse op te richten: de macht van de raden of de comité's van arbeiders en boeren. Deze weg zou de anarchisten en de leden van de POUM niet in de ministeries hebben gebracht, maar naar een volkomen vijandschap tegenover hen die zich nu geredmaken de revolutie te verstikken.

II. Iedere socialistische revolutie is van nature internationaal. Het Spaansche proletariaat bevindt zich alleen tegenover het wereldkapitalisme. Pas toen de krachten van de contra-revolutie, de socialisten en stalinisten, weer regelrecht de bovenhand hebben gekregen, hebben de democratische regeringen toegestaan, dat er wapens zouden worden geleverd - en dan nog erg karig - aan de republikeinsche legers. De schuld van de ommekeer in de binnenlandse situatie in het republikeinsche Spanje, waar de krachten van de likwidatie van de burgeroorlog de ééne na de andere van de posities die in het begin van de strijd zijn prijsgegeven, weer terugneemt, de schuld hiervan valt voor een groot deel op de socialistische en communistische partijen van Frankrijk, Engeland en België, die de non-interventie-politiek niet hebben weerstaan, een politiek, die alleen meer slachtoffers heeft gemaakt dan alle wapens van Franco, van het fascisme en het Hitlerianisme tezamen. De democratische Volksfrontregeringen en de Volkenbond hebben gehandeld als handlangers van Franco tegen de Spaansche arbeidersmassa's. Een revolutionaire macht in Spanje zou geen beroep hebben gedaan op deze regeringen, maar op de arbeidersmassa's tegen deze regeringen, omdat deze de omsingeling van het wereldkapitalisme in het begin van de strijd tegen Franco breken zouden.

Door hun samenwerking met de regeringen van Nationale Eenheid hebben de anarchisten en de POUM het werk van de omsingeling van de Spaansche revolutie vergemakkelijkt.

III. Een socialistische revolutie zou niet socialistisch zijn als zij geen einde maakte aan de overheersching van Marokko door Spanje. Het zou echter fout zijn wonderen te verwachten van de leus van de bevrijding der verdrukte nationaliteiten. De uitgebuite massa's in Marokko weten, dat de republikeinsche regering trouwens niet in staat is om zijn heerschappij voor het oogenblik in Marokko te doen gelden. Slechts in die mate, waarin de revolutie een einde maakt aan alle uitbuiting op de Spaansche bodem,

en de boeren en de arbeidersmassa's bevrijdt, beginnen de Marokkaansche massa's eenig belang toe te kennen aan de beloften van een Spaansche regering. Het is dus veel meer de verdieping der socialistische revolutie in het moederland, dan een vage belofte van onafhankelijkheid die in staat is de uitgebuite massa's van Marokke aan de revolutie te verbinden.

IV. Het wezenlijke voor de revolutionairen is niet te weten of de POUM al of niet een revolutionaire partij kan worden. Het wezenlijke, dat is te proclameren wat er moet worden gedaan, zich in te spannen het verstand voorstgeschreden deel van het proletariaat, georganiseerd bij de anarchist-ten en de POUM te winnen voor het programma de socialistische revolutie. In ieder geval kan men de intrede van de anarchist-ten en de POUM in de burgerlijke regering niet beschouwen als een voorbijgaande fout, die de uitrede uit deze zelfde regeringen weer ongedaan maakt. Dergelijke "fouten" zijn symptomen, die op een onverwachte wijze de gedurende lange tijd gemaskeerde diepere neiging van de politiek van de groepen en partijen openbaart. Vooral in de oogenblikken van ernstige maatschappelijke crisissen wordt de soliditeit van de door de groepen aangenomen programma's op de proef gesteld. Wat men kan zeggen, is, dat het revolutionaire element van de anarchist-ten en de POUM zich slechts kan doen gelden langs de weg van splitsingen in de boezem van deze organisaties.

Wat de POUM betreft moet men nog een andere tekortkoming signaleeren. In het gunstigste geval propageert deze partij een programma van socialistische revolutie dat een copie is van dat, door de bolsjewiki in de revolutie van 1917 werd verdedigd. Dit program, dat niets anders is dan een program van staatskapitalisme, heeft zich sedert die tijd ontpopt als het program van een nieuwe overheersing over de arbeidersmassa's. Het groote gevaar is, dat het laatste woord van het radicalisme van de POUM slechts een program is, dat elders (in de USSR) reeds heeft geleid tot de oprichting van een nieuwe sociale hiërarchie en, in het internationale strijdperk, uitloopt in een ondersteuning van het imperialisme.

V. De vorming van een organisatie van revolutionairen in Spanje, stelt het probleem van de schepping van een internationale revolutionaire organisatie. De Spaansche revolutie heeft de afwezigheid van zoo'n organisatie wreed doen voelen. Bij deze gebeurtenissen hebben de arbeiders de behoefte gevoeld in verbinding te komen en van gedachten te wisselen met hun broeders van Spanje op een andere wijze dan langs de weg van de congressen van de IIe en IIIe Internationale, die conferenties waren, waar niet het beste middel om de revolutie te hulp te snellen werd onderzocht, maar waar elke socialistische of communistische partij uiting heeft gegeven aan zijn bezorgdheid om in de dienst van zijn eigen bourgeoisie te blijven. Als overigens de Spaansche gebeurtenissen de taaiheid van de democratische en kapitalistische vooroordeelen bij de Spaansche massa's bijzonder duidelijk hebben doen uitkomen, wanneer zij zeer ernstige tekortkomingen aan het licht hebben gebracht, hebben zij toch evenzeer een in gebreke blijven van het internationale proletariaat doen zien, dat niet volledig kan worden verontschuldigd door het verraad van de socialistische en communistische partijen.

Naar gelang jullie je voorstelt te handelen, in Spanje en elders, in overeenstemming met de wezenlijke ideeën, zal jullie ook in onze naam kunnen spreken. Wij onderstrepen in het bijzonder de noodzakelijkheid van een internationale conferentie met het onderzoek van de Spaansche en internationale situatie op het program. Wij hopen, dat jullie poging tot uitgifte van een internationaal bulletin zal worden geïnspireerd door de noodzakelijkheid te komen tot de samenroeping van een dergelijke conferentie.

.....

KLASSEN STRIJD IN SPANJE!

In Barcelona zijn de garden van de Companys-Caballero-regering de aanval begonnen op de gewapende arbeiders.

Er is ons gezegd door de pers der kapitalisten, door de pers der sociaal-democratische en stalinistische partijen, samen in één koor: "In Spanje gaat de strijd tusschen fascisme en burgerlijke democratie".

Er is ons gezegd: "Democratische kapitalisten en arbeiders-massa's hebben daar één belang, zij vormen één Volksfront! Tusschen hen zijn geen verschillen meer!"

Thans spreken honderden doden en gewonden en twee gewapende klassen tegenover elkaar in Catalonië en Aragon een andere taal. De leugens van de éénheid tusschen kapitalisten en arbeiders barsten open, de harde werkelijkheid staat voor ons:

Tusschen Kapitaal en Arbeid gaat ook daar de strijd op leven en dood!

WAT GEBEURT ER IN CATALONIË ?

Toen de officiers-benden met de kerk- en grootgrondbezitters klikten in Juli '36 naar de macht grepen, hebben de arbeiders spontaan de kazernes en arsenalen bestormd, zich de wapens veroverd en die hele fascistische bende daar naar de duivel gejaagd.

De Spaansche bourgeoisie en haar bondgenooten, de Fransche en Engelsche heerschende klasse waren hierover verheugd. Want hun doel was de opbouw en de versterking van een burgerlijke staatsmacht, opdat niet meer de winsten en de baten, die uit de land- en industriearbeiders geprest werden, voor een groot deel in de zakken der adellijken en kerkvorsten kwamen, maar alles in de brandkasten van henzelf en hun vrienden, de Fransche en Engelsche grootuitbuiters.

Maar hun vreugde was vermengd met vrees! Want de arbeiders-massa's hadden niet hun leven gowaagd en honderden en duizenden kameraden in de dood zien gaan om een nieuwe parasietenbende op hun nek te zotten of crop to houden. De arbeiders behielden hun wapens en in Catalonië en Aragon smeten zij de eigenaars der fabrieken eruit, zij vormden arbeidersraden en de gewapende arbeiders, de militianos, kozen hun eigen soldatenraden.

Dit was het, wat de geheele kapitalistenbende, in Spanje en daarbuiten, vreesde! Dit was het wat zij haatte als de pest!

Want het beteekende, dat op de dag dat Franco zou zijn verslagen, de gewapende arbeidersklasse als één geheel, georganiseerd en verbonden in haar arbeiders- en soldatenraden, er niet aan denken zou het juk van een democratische uitbuitereklik te dragen.

Het beteekende, dat zij haar eigen klassemacht zou doorzetten in Catalonië, deze zou uitbreiden over geheel Spanje en als een revolutionaire brandhaard, de arbeiders van Frankrijk en geheel West-Europa door haar voorbeeld en haar revolutionaire propaganda in beweging zou brengen.

WAT HEEFT DE BOURGEOISIE GEDAAN OM DIT GEVAAR VAN ZICH AF TE WENDEN ?

Zij heeft door haar regeringsorganen en vooral door haar handlangers, de leiders der burgerlijke, sociaal-democratische en stalinistische partijen, de arbeiders ingeblazen: "Wij zijn één met u; or zijn geen verschillen meer; samen zullen wij de vrijheid veroveren; wij zullen samen een volwaardig en vrij Spanje bewonen. Eerst Franco verslaan en dan is alles goed".

